

UCHWAŁA Nr XII/136/2019
RADY MIEJSKIEJ W BORNEM SULINOWIE
z dnia 26 września 2019 r.

w sprawie rozpatrzenia skargi na działania Kierownika Miejsko-Gminnego Ośrodka Pomocy Społecznej w Bornem Sulinowie.

Na podstawie art. 18b ust.1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 506, 1309 i 1696) w związku z art. 229 pkt 3, art. 237 i 238 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096 oraz z 2019 r. poz. 60, 730 i 1133) Rada Miejska w Bornem Sulinowie uchwala, co następuje:

§ 1. 1. Rozpatruje się skargę Pana J. D. na działania Kierownika Miejsko-Gminnego Ośrodka Pomocy Społecznej w Bornem Sulinowie, złożoną w dniu 26 lipca 2019 r. za pośrednictwem Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Koszalinie.

2. Przyjmuje się stanowisko Komisji skarg, wniosków i petycji Rady Miejskiej w Bornem Sulinowie w sprawie skargi, o której mowa w ust.1, o treści jak w załączniku do niniejszej uchwały.

§ 2. Zobowiązuje się Przewodniczącego Rady Miejskiej w Bornem Sulinowie do zawiadomienia skarżącego o sposobie załatwienia skargi.

§ 3. Poucza się o treści art.239 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096 z późn. zm.), który stanowi, że: „W przypadku gdy skarga, w wyniku jej rozpatrzenia, została uznana za bezzasadną i jej bezzasadność wykazano w odpowiedzi na skargę, a skarżący ponowił skargę bez wskazania nowych okoliczności – organ właściwy do jej rozpatrzenia może podtrzymać swoje poprzednie stanowisko z odpowiednią adnotacją w aktach sprawy – bez zawiadamiania skarżącego.”.

§ 4. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Załącznik do uchwały Nr XII/136/2019
Rady Miejskiej w Bornem Sulinowie
z dnia 26 września 2019 r.

Komisja skarg, wniosków i petycji Rady Miejskiej w Bornem Sulinowie na posiedzeniach w dniach 12 i 16 września 2019 r. rozpatrywała skargę Pana J. D. na działania Kierownika Miejsko-Gminnego Ośrodka Pomocy Społecznej w Bornem Sulinowie złożoną w dniu 26 lipca 2019 r. za pośrednictwem Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Koszalinie.

Na posiedzeniu komisja zapoznała się z pisemnymi wyjaśnieniami odnośnie zarzutów postawionych w skardze oraz wysłuchała ustnych wyjaśnień Kierownika Miejsko-Gminnego Ośrodka Pomocy Społecznej w Bornem Sulinowie.

W oparciu o przedstawione wyjaśnienia pisemne oraz ustne Kierownika Miejsko-Gminnego Ośrodka Pomocy Społecznej w Bornem Sulinowie - Komisja skarg, wniosków i petycji ustaliła, co następuje:

1. Odnosząc się do zarzutu wydania decyzji nr 668.2019 z dnia 11.06.2019 r. niezgodnie z prawem, czym skarżący został skrzywdzony i poniżony, komisja ustaliła, że ww. decyzją przyznano mu pomoc finansową w formie zasiłku celowego w wysokości 250,00zł z przeznaczeniem na dofinansowanie zakupu opału na sezon zimowy. Poinformowano Pana D., że sposób wykorzystania przyznanego świadczenia podlegał będzie weryfikacji oraz o konieczności potwierdzenia w terminie 1 miesiąca od daty odebrania decyzji otrzymania od leśniczego pozwolenia na wyrób drewna, a w terminie 3 miesiące do przedłożenia asygnaty potwierdzającej opłacenie wykupu drewna. Przedmiotowa decyzja została zaskarżona przez Pana D. do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Koszalinie, które decyzją z dnia 25 lipca 2019 r. utrzymało decyzję Ośrodka w mocy, dzieląc stanowisko w zaskarżonej decyzji. Skład Orzekający Kolegium Odwoławczego w Koszalinie po analizie akt stwierdził, „że twierdzenie odwołującego, że nie podejmuje prac dorywczych ponieważ ma schorzenie kręgosłupa, nie jest właściwym uzasadnieniem do prowadzenia życia wyłącznie w oparciu o środki finansowe przyznane z pomocy społecznej, ponieważ zainteresowany nie czyni w ogóle starań w kierunku złożenia ponownego wniosku o ustalenie stopnia niepełnosprawności, a podaje, że jego stan zdrowia się pogarsza. Pan D. posiada orzeczenie o lekkim stopniu niepełnosprawności, gdzie we wskazaniach dotyczących odpowiedniego zatrudnienia jest zapis – otwarty rynek pracy”.
2. Odnosząc się do zarzutu skarżącego, że jego stan zdrowia i schorzenia nie pozwalają mu na podejmowanie prac fizycznych, a jest kierowany do prac społecznie użytecznych i „zmusza” się go do samodzielnego wyrobu drewna, co stanowi podważanie i lekceważenie tego stanu ustalono, że Pan D. posiada orzeczenie o lekkim stopniu niepełnosprawności wydanym przez Powiatowy Zespół ds. Orzekania o Niepełnosprawności w Szczecinku na stałe, które nie dyskwalifikuje go z podejmowania prac fizycznych. Z ww. orzeczenia wynikają m.in. poniższe wskazania:
 - 1) odpowiednie zatrudnienie – otwarty rynek pracy,
 - 2) szkolenia, w tym specjalistycznego – nie wymaga,
 - 3) zatrudnienie w zakładzie aktywności zawodowej – nie wymaga,
 - 4) uczestnictwa w terapii zajęciowej – nie wymaga.Z powyższego wynika, że posiadane orzeczenie nie tylko nie dyskwalifikuje skarżącego z wykonywania każdej pracy, ale również nie określa, że ma to być praca odpowiednia dla niego z uwagi na posiadane schorzenie. Na otwartym rynku pracy zatrudnienie jest dostępne

dla wszystkich zainteresowanych niezależnie od orzeczonej czy nieorzeczonej niepełnosprawności. Pracownik jest przyjmowany i pracuje na takich samych zasadach i w tych samych warunkach jak osoba sprawna. Pracodawca musi jedynie uwzględnić przepisy dotyczące czasu pracy pracownika z niepełnosprawnością i dłuższego urlopu wypoczynkowego wynikające z Kodeksu Pracy. Z wyjaśnienia wynika również, iż skarżący był informowany przez pracowników Ośrodka, że w przypadku pogorszenia stanu zdrowia, w szczególności uniemożliwiającego podjęcie jakiejkolwiek pracy fizycznej, powinien złożyć wniosek o zmianę stopnia niepełnosprawności, czego nie uczynił. W związku ze zgłoszonymi przez pana D. problemami zdrowotnymi, uniemożliwiającymi mu wykonywanie prac społecznie użytecznych, Dyrektor Powiatowego Urzędu Pracy w Szczecinku skierował go do lekarza medycyny pracy. Z pobranego skierowania skarżący w ustalonym terminie do 17 lipca br. nie rozliczył się, jak również nie poinformował urzędu pracy o przyczynie niestawiennictwa. Konsekwencją powyższego była utrata statusu osoby bezrobotnej od dnia 17 lipca 2019 r. Odmowa przez Pana D. podjęcia prac społecznie użytecznych świadczy o braku chęci współpracy na rzecz poprawy funkcjonowania rodziny.

Skarżący od wielu lat korzysta ze świadczeń pomocy społecznej, a także jest osobą bezrobotną bez prawa do zasiłku. Zgodnie z art. 73a ust. 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2019 r. poz. 1482 z późn. zm.) na wniosek gminy starosta może skierować bezrobotnego bez prawa do zasiłku korzystającego ze świadczeń z pomocy społecznej do wykonywania prac społecznie użytecznych na terenie gminy, w której bezrobotny zamieszkuje lub przebywa, w wymiarze do 10 godzin w tygodniu. Spełniał więc warunki do skierowania go na prace społecznie użyteczne i dlatego też postanowiono o skierowaniu go do tych prac w miejscowości Dąbie przy braku takiej osoby z tej miejscowości. Z wyjaśnienia wynika również, że w miesiącu marcu br. zarówno skarżący jak i jego konkubina nie byli zainteresowani podjęciem prac społecznie użytecznych na terenie sołectwa Juchowo. Kierując Pana D. do prac społecznie użytecznych wzięto także pod uwagę zgłaszaną przez niego chęć podjęcia zatrudnienia (podania o pracę składane do Spółki Rolnej w Juchowie i Rimaster Polska Sp. z o.o.) oraz fakt, że oferty ww. nie znalazły zainteresowania potencjalnych pracodawców. Wzięto także pod uwagę fakt, że wykonywanie prac społecznie użytecznych przyczyni się do poprawy sytuacji finansowej rodziny skarżącego, a przez to umożliwi wygospodarowanie dodatkowych własnych środków finansowych na zakup opału, czy innych potrzeb. Skarżący z góry zakłada jaki rodzaj prac miałby wykonywać w ramach prac społecznie użytecznych próbując tym samym wykazać, że stanowiłyby one dla niego nadmierny wysiłek fizyczny i byłyby niewykonalne z uwagi na jego ciężki stan zdrowia. Ww. nie podjął tych prac, zatem opiera się na własnym założeniu, że zlecone prace będą dla niego niewykonalne. Wielokrotnie w składanych skargach Pan D. informował, że ubiega się o pracę w Spółce Rolnej w Juchowie oraz w Rimaster Polska Sp. z o.o., gdzie byłaby to praca fizyczna, wymagająca odpowiedniego zaangażowania i zdrowia. Skarżący twierdzi, że posiadane przez niego orzeczenie o stopniu niepełnosprawności kwalifikuje go do pracy chronionej. Nie jest to prawdą, bowiem posiada orzeczenie o lekkim stopniu niepełnosprawności na stałe, które nie kwalifikuje go do wykonywania pracy w warunkach pracy chronionej. Składając podanie do Spółki Rimaster, która nie jest zakładem pracy chronionej, Pan D. potwierdza gotowość do podjęcia pracy.

3. W skardze pan D. podaje, że trudnością jest dla niego pokonanie odległości 8 km pomiędzy Juchowem a Dąbiem. Droga publiczna łącząca te miejscowości ma długość 5,5 km, ale miejscowości te łączy też przejezdna również dla samochodów droga polna o długości ok. 4 km. Nie są to znaczne odległości i można pokonać je nawet na rowerze.

4. Skarżący zarzuca także, że Kierownik OPS psuje jemu opinię jako kandydatowi do pracy w Spółce Rolnej w Juchowie i w Rimaster Polska wystawiając do pracodawców negatywną opinię, jednakże nie poparł tych słów żadnymi argumentami. W związku z tym ten zarzut nie był przedmiotem obrad komisji. Jednakże z wyjaśnienia Kierownika OPS wynika, że nigdy jako instytucja jak i osoba prywatna nie kontaktowała się w sprawie Pana D. z przedstawicielami wskazanych zakładów, ani nie wystawiała dla tych zakładów opinii na jego temat. Świadczy to o braku wiarygodności ze strony skarżącego i wysuwaniu bezpodstawnych oskarżeń pod adresem kierownika MGOPS.
5. W skardze Pan D. zarzuca Kierownikowi OPS złośliwość w kwestii przyznania zasiłku celowego na częściowe, a nie w całości, sfinansowanie zakupu opału oraz skierowanie go do prac społecznie użytecznych. Motywy, jakimi kierowała się Kierownik OPS, zostały opisane w pkt 2.
6. Odnosząc się do zarzutów krycia Kierownika OPS układami i znajomościami, przez co powstała jedna klika i jedna kasta, którego jeden drugiego kryje, panuje bezprawie, nieład oraz lekceważenie Pana D. i jego skarg, komisja stwierdza, że są one zbyt ogólne, nie poparte żadnymi argumentami. W związku z tym nie były one przedmiotem obrad komisji.

Z wyjaśnień udzielonych przez Kierownika OPS wynika również, że skarżący systematycznie składa wnioski o udzielenie pomocy w formie zasiłku okresowego, zasiłku celowego na żywność i na zakup opału, oczekując comiesięcznego wsparcia finansowego na te cele. W ten sposób czyni z systemu pomocy społecznej stałe źródło dochodu i oczekuje na coraz większe wsparcie finansowe przy minimalnym lub żadnym własnym staraniu o poprawę sytuacji rodziny. Zdaniem komisji systematyczne korzystanie ze świadczeń pomocy społecznej trudno uznać za dążenie do przezwyciężenia swojej trudnej sytuacji finansowej i właściwego zabezpieczenia bytu rodziny.

Jednakże na miarę posiadanych środków finansowych na realizację zadań własnych, pomoc w formie zasiłków jest skarżącemu udzielana, jednak wysokość przyznawanych świadczeń w jego ocenie nie jest satysfakcjonująca, skąd też zarzuty wyrażane w skargach.

Reasumując powyższe ustalenia Komisja skarg, wniosków i petycji uznała, że postępowanie Kierownika Miejsko-Gminnego Ośrodka Pomocy Społecznej było prawidłowe i prowadzone w granicach upoważnień ustawowych.

W rezultacie skargę uznano za bezzasadną.

Podpisy Komisji:

1. Artur Malinowski (przewodniczący)
2. Magdalena Bugiel (członek)
3. Karolina Fornal (członek)

Uzasadnienie

W dniu 26 lipca 2019 r. za pośrednictwem Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Koszalinie wpłynęła skarga Pana J. D. na działania Kierownika Miejsko-Gminnego Ośrodka Pomocy Społecznej w Bornem Sulinowie.

Zgodnie z art.229 pkt 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096 z późn. zm.) organem właściwym do rozpatrzenia skargi dotyczącej zadań lub działalności burmistrza i kierowników gminnych jednostek organizacyjnych jest rada gminy.

W związku z powyższym podjęcie uchwały jest zasadne.